

ἀνακορφῆς ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κορφῆ παρὰ τὸ κορυφῆ κατὰ τὸ καταγῆς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀναμεσῆς, κατακαμπῆς, καταμεσῆς, μεσουρανῆς κττ.

Ἀπὸ τῆς κορυφῆς: Χώνοι ἀνακορφῆς (σκεπάζομαι ὀλόκληρος). Πβ. ἀνάκορφα.

ἀνάκορφος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κορφῆ, δι' ὃ ἰδ. κορυφῆ.

1) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφὴν Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀνάκορφό 'ναι τὸ βουνὸ καὶ χιόνια τὸ σκεπάζουν καὶ ἀμέτρητος ὁ πόνος μου ποῦ δὲν τὸν ἀπεικάζουν Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀνάντης, ἀπότομος, ὀξὺς Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάκορφο καθὼς ἦταν τὸ βουνὸ μόνον κατοίκια τὸ σκαρφάλωναν ὡς ἀπάνω. Ἀνάκορφη 'ς τὸ βουνὸ προβάλλει μιὰ θεόρατη κοτρώνα.

ἀνακοτταρίζω Πελοπν. (Μάνν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κοτταρίζω.

Κινοῦμαι, κάμνω νὰ εἴπω τι καὶ ἐκ δειλίας δὲν τολμῶ: Σὲ βλέπω ποῦ ἀνακοτταρίζεις.

ἀνακουβαριάζω Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουβαριάζω.

Κάνω κουβάρι τὸ νῆμα: Κλώθω καὶ ἀνακουβαριάζω.

***ἀνακούκουλλα** ἐπίρρ. ἀνακούκουλλα Σαλαμ.

Πιθανῶς ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κουκούλλα. Διὰ τὴν γένεσιν τοῦ ρ ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

1) Ἀντιστρόφως: Βάζω τὸ καζάνι-τὸ σκαφίδι ἀνακούκουλλα. Συνών. ἀνάποδα, ἀνάστροφα. 2) Ὑπτίως: Τοῦ 'δωσα μιὰ κ' ἦρθε ἀνακούκουλλα. Συνών. ἀνάκολλα 3, ἀνακούρκουδα 2, ἀνάσκελα.

***ἀνακουκουλλιάζω**, ἀνακουκουλλιάζω Σαλαμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀνακούκουλλα.

Ἀναστρέφω, ἀναποδογυρίζω: Θὰ σοῦ δώσω μιὰ νὰ σ' ἀνακουκουλιάσω! Συνών. ἀνακολώνω Α 3, *ἀνακουκουλλώνω, ἀναποδογυρίζω.

***ἀνακουκουλλώνω**, ἀνακουκουλλώνω Σαλαμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *ἀνακούκουλλα.

***ἀνακουκουλλιάζω**, ὁ ἰδ.

ἀνακούλουμα τά, Ἰθάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κούλουμα.

Λαϊκὴ ἐορτὴ γινομένη τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἐν τῇ ἐξοχῇ. Συνών. κούλουμα.

ἀνακουλουρίδα ἡ, Δ.Κρήτ. ἀνεκουλουρίδα Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κουλουρίδα.

Ἐλιγμός, καμπὴ ὁδοῦ: Ὁ δρόμος κάνει ἀνεκουλουρίδα (ἔχει ἐλιγμούς, δὲν εἶναι εὐθύς). Συνών. ἀναγυρία, ἀπογυρίδα. Πβ. ἀναγυρίδα, ἀνάγυρος (Ι).

ἀνακουλουρίζω Δ.Κρήτ. ἀνεκουλουρίζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουλουρίζω.

Κάμνω τι ὅμοιον πρὸς κουλούρι, συσπειρώνω: Ὁ σκύλος ἀνεκουλουρίζει τὴν ὁρὰ σου. Συνών. κουλουριάζω.

***ἀνακουντουρίζω**, μέσ. ἀνεκουντουρίζομαι Κάσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουντουρίζω.

Ἀνασύρω πρὸς τὰ ἄνω τὰ ἄκρα τοῦ ἐνδύματος, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκτελέσω ἐργασίαν τινὰ διὰ νὰ κινῶμαι εὐκολώτερον: Ἄσμ.

Καὶ ν' ἀνεκουντουρίζεσαι, νὰ πλύνῃς, νὰ μπαλώῃς, καὶ ἅμα σοῦ σύρω τὴ φωνὴν σὰν κάτω νὰ ζαρώνῃς.

Συνών. ἀνακολώνω Α 1, ἀναμαζεύω, ἀνασηκώνω. Πβ. ἀνασκουμπώνω.

ἀνάκουπα ἐπίρρ. Μεγίστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιρρ. κούπα.

Ὑπτίως: Γνωμ. Τῆς ἀκαμάτρας τὸ παιδί κούπα τοῖ ἀνάκουπα τουλειέται. Συνών. ἀνάκολλα 3, *ἀνακούκουλλα 2, ἀνακούρκουδα 2, ἀνάσκελα, ἀντίθ. κούπα, προύμυτα.

ἀνακουππᾶς ὁ, Μεγίστ. ἀγκουππᾶς Τήλ. ἄνακουππᾶς Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κουππᾶς.

1) Τράχηλος ἐνθ' ἀν.: Τὸ τσεφάλι σου θέλει κόψιμον ἀπὸ τὸν ἀνακουππᾶ! Μεγίστ. Αὐτὸς θέλει σφάξιμο ποῦ τὸν ἀγκουππᾶ! Τήλ. Συνών. ἀζάκουπας (ὁ γραπτέον ἀζάκουππας), κουππᾶς. 2) Ὁμοπλάτη Σύμ.

ἀνακούρκουδα ἐπίρρ. κοιν. ἀνακούρκουδα Θεσσ. Μακεδ. Πελοπν. (Δημητσάν.) — Λεξ. Πρω. ἀνακούρδικα Λευκ. ἀνακούρκαδα Λεξ. Δημητρ. ἀνακούρकुτα Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀνακούρकुτα Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. ἀνακούρकुτα Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀνακούλकुτα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀνακούλकुτα Κρήτ. ἀνακούρकुτα Θεσσ. Θράκ. ἀνακούρकुτα Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰκαρ. Κάρπ. ἀνακούρकुτα Κρήτ. ἀνακούρकुτα Κρήτ. ἀνακούρकुτα Σύμ. ἀνακούρकुτα Λυκ. (Λιβύσσ.) Τήλ. ἀνεκούρकुτα Θήρ. Κέως Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Α.Κρήτ. Σῦρ. Χίος κ. ἀ. ἀνεκούρकुτα Πρωπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀνεκούρकुτα Κέως ἀνεκούρकुτα Θράκ. Α.Κρήτ. ἀνεκούρकुτα Θράκ. ἀνεκούρकुτα Ἰκαρ. ἀνεκούρकुτα Νίσυρ. ἀνεκούρकुτα Θήρ. ἀνεκούρकुτα Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἀ. ἀνεκούρकुτα Ἰμβρ. Λέσβ. ἄνεκούρकुτα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνακούρकुτα. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὁ Κορ. Ἀτ. 4,11 λέγει «ἴσως παράγεται ἀπὸ τὸ Ἰταλ. corcare (se baisser, se courber), πιθανώτερον ὅμως ὅτι συγγενεῦει μὲ τοῦ Ἡσυχίου τὸ κλωκνδά, τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς ποσίν». Ὁ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 95 τὸ ἐτυμολογεῖ ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ μεσν. οὐσ. κουκούβα=γλαυῆ.

1) Μὲ κεκαμμένα τὰ γόνατα καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τις τὴν γῆν ἢ κάθισμα κοιν.: Κάθουμι ἀνακούρकुτα. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 298 (ἐκδ. Wagner σ. 120) «καὶ κάτσε ἀνακούρकुτα καὶ 'ς τὰ ἐμπρός σου σκόπει». Συνών. ἀνακουρकुτί, *ἀνακουρकुτιστά. Πβ. ἀνάκουφα 2. 2) Ὑπτίως Λευκ. Πελοπν. (Δημητσάν.): Κυλίστηκε ἀνακούρकुτα (ἐξηπλώθη κατὰ γῆς ὕπτιος). Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνάκουπα. 3) Μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω Τήν.: Πέφτω ἀνακούρकुτα. Συνών. ἀνάποδα, κατακέφαλα.

ἀνακουρकुτί ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνακουρकुτί Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνακούρकुτα.

Ἀνακούρकुτα 1, ὁ ἰδ.: Κάθουμι ἀνακουρकुτί.

ἀνακουρकुδίζω Θήρ. Κρήτ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνακουρकुδίζω Λεξ. Πρω. ἀνεκουρकुδίζω Θήρ. ἀνεκουρकुβίζω Κρήτ. (Σητ.) ἀνεκουρकुδίζου Ἰμβρ. ἀνεκουρकुδίζου Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνακούρकुτα.

Κάθουμι κατὰ τρόπον ὥστε χωρὶς νὰ ἐφάπτωμαι τῆς γῆς ἢ καθίσματος στηρίζω τὸ σῶμα ἐπὶ τῶν κεκαμμένων γονάτων ἐνθ' ἀν.: Ἀνεκουρकुτίβισε νὰ κατοικήσῃ Σητ.

